

ת"פ 66880/11/19 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 66880-11-19 מדינת ישראל נ' פלוני
בפני כבוד השופטת רבקה גלט

המאשימה	בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד גיגולד ושלמה נגד פלוני ע"י ב"כ עו"ד ברנשטיין
הנאשם	

הכרעת דין

האישום

לנאשם מיוחסות עבירות של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: החוק), וכן איומים עליה לפי סעיף 192 לחוק.

לפי כתב האישום המתוקן, ביום 13.9.19 התגלע וויכוח בבית בין הנאשם והמתלוננת, בעניין ניקיון הכלים במטבח, ובמהלכו תקף את המתלוננת בכך שהיכה אותה באמצעות ידו הימנית במכת אגרוף בפניה. כתוצאה מכך נפלה, ובעודה שרועה על הרצפה, הנאשם בעט בה בגבה מספר פעמים. המתלוננת צעקה לעזרת חברתה שהתגוררה בבית בני הזוג - נ' - ואז אחז הנאשם בשערות ראשה, הטיח אותה על דלת הכניסה ואיים עליה באמרו: "גם אם יסגרו אותי בכלא אני אראה לך". כתוצאה מן התקיפה נגרמו למתלוננת המטומה פריאורביטלית סביב עין ימין, המטומה מעל פוביס ומעל האגן האחורי, המטומות במותניים וברגל, וכן סחרחורת וכאבי ראש.

גדר המחלוקת

הנאשם כפר באישום וטען כי המתלוננת הטיחה בו דברים בעניין אי שטיפת הכלים בהם אכל, צעקה, צרחה, ואף תקפה אותו באופן פיזי באגרוף, למרות שנ' שהתגוררה עמם היא זו שלא שטפה את כליה. לטענתו, בתגובה למעשיה, הוא תקף את המתלוננת באגרוף. לצד זה, כפר בכך שבעט במתלוננת, וכן כפר באיומים.

בפתח ישיבת ההוכחות הודיעה ב"כ התביעה כי בשיחת הכנה שנערכה עם המתלוננת בבוקר הדיון, מסרה זו לראשונה כי בידיה תמונות שצילמה נ' יום למחרת האירוע, ובהן מתועדות החבלות. ב"כ התביעה הצהירה כי לא היה ידוע לתביעה עד לאותו בוקר אודות הראיות החדשות, ועתה לתיקון האישום על ידי עדכון רשימת החבלות שנגרמו

למתלוננת. לכך התנגד ב"כ הנאשם, וטען כי מדובר בהתרשלות של התביעה ואין מקום לפגוע בזכות הנאשם להליך הוגן. לאחר בחינת הטענות, מצאתי לנכון להורות על תיקון האישום כמבוקש, וזאת מאחר שפרשת ההוכחות טרם החלה, כך שהיה בידי הנאשם לארגן הגנתו בשים לב לראיות החדשות. בנוסף, הפניתי לכך שאין בתיקון המבוקש כדי לשנות מן האישום באופן היורד לשורשו של עניין, ואין המדובר בהתרשלות מצד התביעה, אשר לא היה לה כל ידע אודות הראיות החדשות.

לאחר שתוקן האישום, שב הנאשם והבהיר כי הוא מודה שנתן מכת אגרוף למתלוננת, אך כופר בטענה לפיה בעט בה ואיים עליה.

יוצא אפוא, כי בכל מקרה יש להרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה, אך נותרו לבירור שאלת יתר רכיבי התקיפה ושאלת האיומים.

מסד הראיות

מטעם התביעה העידו המתלוננת ונ'. כמו כן, הוגשו תמליל שיחת טלפון של נ' למוקד המשטרה, סרטון מצלמת הגוף של השוטר שהגיע למקום, ותמונות החבלות.

מטעם ההגנה העיד הנאשם לבדו.

אין מחלוקת על כך שהנאשם והמתלוננת קיימו יחסי זוגיות על פני תקופה של כ-5 שנים, במהלכה הוא התגורר בביתה. כמו כן, אין מחלוקת על כך שבעת האירוע נכחה בבית נ' חברתה של המתלוננת, שהתגוררה שם בשכירות.

כעת אבחן את ראיות הצדדים.

עדות המתלוננת

המתלוננת כבת 63 שנים, העידה באמצעות מתורגמן לשפה הרוסית, אך מידי פעם העידה בעברית. עדותה הותירה רושם מהימן ומשכנע אודות האופן בו תקף אותה הנאשם. לדבריה, נזפה בו בתקיפות ובקול רם כי עליו לשטוף כלים לאחר השימוש, בשל התנהלותו שהיתה בעייתית לדעתה. בתגובה, היכה אותה בפנים, והיא נפלה ארצה (עמ' 9 ש' 30). כשהיתה שרועה על הרצפה, הנאשם בעט בה בכעס, תוך שאמר שיהרוג אותה כשיצא מן הכלא (עמ' 13 ש' 10; עמ' 17 ש' 25-30). המתלוננת תיארה כי היתה שכובה על הרצפה בתנוחת עובר (עמ' 13 ש' 19), וניסתה להגן על גופה, בעוד הנאשם בועט בה. עוד העידה כי באותו מועד היתה זרועה נתונה בגבס בשל תאונה שעברה בעבודה ביום 9.9.20, בה נגרם לה שבר. המתלוננת המשיכה ותיארה כי בשלב הבעיטות, צעקה לנ', וזו באה וראתה הכל, אך לא יכלה לעשות מאומה. לאחר מכן, הנאשם משך בשערותיה ודפק את ראשה בדלת (עמ' 10 ש' 12). בשלב זה, ברחו מן הבית ואילו נ' הזעיקה את המשטרה. כשהגיע השוטר, ישב הנאשם על הספה, ואילו היא עצמה הניחה מטלית רטובה על אזור עינה הפגועה.

המתלוננת אישרה כי הראתה לב"כ התביעה תמונות של חבלותיה, באמצעות מכשיר הטלפון שלה, בבוקר הדיון, ואמרה כי היא חשה בושה להראות דבר שכזה (עמ' 11 ש' 4). לדבריה, התמונות צולמו על ידי נ' למחרת האירוע, ביום

14.9.20, כשהסימנים החלו להיראות באופן בולט, בעוד שביום האירוע ובעת שהיתה בתחנת המשטרה, עדיין לא ניתן היה להבחין בהם כל כך. כיוון שהמתלוננת הציגה את התמונות לראשונה בבוקר ישיבת ההוכחות, הן הוצגו לבית המשפט באמצעות הטלפון, כשמועד הצילום מופיע על הצג (עמ' 12 ש' 2), ולאחר מכן הוגשו כראיה (ת/7). כמו כן, הראתה תמונות שצולמו ביום 17.9.20.

בעניין הבעיטות שספגה אמרה: "אני התכווצתי כמו עובר. אני הבנתי שהוא בועט בי וזה כליות וזה כבד, והוא לא הסתכל לאן הוא בועט. מאיפה היו לי כל כך הרבה סימנים כחולים? מפני שהוא בעט בי (העדה נסערת כל הדקות האחרונות)" (עמ' 13 ש' 19). את ההמשך תיארה כך: "כשאני הבנתי שהוא בועט בי ושאני צריכה להתחמק אז אני קמתי והיה לי שיער ארוך והוא תפס אותי והתחיל לחבוט עם הראש שלי בדלת הכניסה. אני זוכרת שאני עמדתי שהוא ניסה לבעוט בי לבטן" (עמ' 18 ש' 28). עוד אמרה כי חשה כאבים במשך מספר חודשים, והשתמשה במשקפי שמש על מנת להסתיר את הסימנים.

בחקירה הנגדית אישרה כי בתקופה שקדמה לאירוע, היתה מעוניינת בכך שהנאשם יעזוב את דירתה, אך היא לא שיערה שהדברים יגיעו לידי אלימות. כשהאריך ב"כ הנאשם בחקירתה בעניין מריבת המטבח שקדמה לאלימות, והטיח בה כי היתה כעוסה כלפי הנאשם, השיבה באופן נסער כלפי ההתעסקות בכעסיה, בשעה שהנאשם תקף אותה באלימות חמורה: "מה אתם מדברים, גבר הרים את היד, אני מבינה איפה אני נמצאת אבל חבר'ה על מה אנחנו מדברים אם אתם מתעסקים בזה? אבל זה לא נורמאלי. הוא אומר שאשה צריכה לשטוף את המחבת ולהרביץ לאשה ככה?" (עמ' 17 ש' 1).

בעניין האיומים, העידה כי הנאשם אמר לה: "אני אעשה אותך לנכה ואחרי שאצא מהכלא אהרוג אותך". כשעומתה עם גרסתה בחקירה שם מסרה נוסח איום שונה, השיבה כי כעת כשהיא רואה את הנאשם, נזכרה בכך.

בסיום עדותה אישרה כי שוחחה עם נ' על האירוע, וכן אישרה כי זו היתה הפעם הראשונה בה נהג הנאשם באלימות כלפיה.

עדות נ'

נ' העידה כי במועד האירוע היתה בחדרה בדירה, כשלפתע שמעה צעקות של המתלוננת "הוא מרביץ לי תצילי אותי" (עמ' 20 ש' 26). לדבריה חששה מפני הנאשם כיוון שעברה ניתוח השתלת קוצב לב בסמוך לפני כן, אך קפצה מחדרה וניסתה לעצור את הנאשם, בעודו מכה את המתלוננת בידי וברגליו, בלי הפסקה, בכל חלקי גופה, כשהיא על הרצפה והוא מעליה (עמ' 20 ש' 28-29). נ' שמעה את הנאשם מאיים על המתלוננת: "אפילו אם יסגרו אותי בכלא אני יוצא ואני אהרוג אותך" (עמ' 20 ש' 31). בשלב זה, לבקשת המתלוננת שזעקה לעזרתה, הזמינה משטרה, ואילו המתלוננת יצאה מהדירה.

במהלך עדותה הושמעה לנ' הקלטת שיחתה עם מוקד המשטרה, בה נשמעות ברקע צעקות וזיהתה כי המתלוננת היא שצועקת בשל המכות. לפי עדותה, הנאשם המשיך להכות את המתלוננת גם כשהתקשרה למשטרה, אך

אז חדל, והשוטר הגיע במהירות.

נ' אישרה כי צילמה את המתלוננת במכשיר הטלפון של האחרונה, בימים שלאחר האירוע.

בחקירה הנגדית נשאלה אודות נוסח האיום ששמעה, ואודות העובדה שבחקירתה במשטרה אמרה כי הנאשם איים: "אם אצא מהכלא את תראי מה זה" ולא כפי שנטען. לכך השיבה כי היתה בלחץ בשל האירוע, שכן מעולם לא ראתה מחזה שכזה, והעידה כפי שזכרה.

ראיות תומכות

עדות המתלוננת נתמכת בראיות רבות המתעדות את החבלות.

בת/1, צילם השוטר שהוזעק למקום חבלה בשפה התחתונה ובגב. ניכר כי באותה עת טרם התבלטו שטפי הדם על פני העור.

בת/7, צילמה נ' באמצעות מכשיר הטלפון הנייד של המתלוננת תמונות רבות בהן ניתן להבחין בבירור בחבלות שטפי דם כחולים כהים בכל חלקי גופה. כך, ניתן להבחין בהמטומה גדולה וכהה המכסה את כל אזור העין והרקה הימנית מהעפעף העליון ועד עצם הלחי, באזור העין השמאלית באופן דומה אך פחות בולט, במותן הימנית מתחת לצלע, בצד הבטן, בגב התחתון מצד ימין, בישבן ובירך. המדובר בהמטומות גדולות וכהות במיוחד, שחלקן בקוטר המוערך בכ-10 ס"מ.

בת/4 מופיע תיעוד החבלות במסמך רפואי שנרשם על ידי ד"ר זגרבה ביום 16.9.19.

בת/6 שהוא סרטון מצלמת הגוף של השוטר שהוזעק למקום, ניתן להבחין במתלוננת כשהיא מצמידה מטלית לאזור העין החבולה.

באופן משלים, קיימות ראיות לכך שאף הנאשם נחבל באירוע, אך זאת בגב כף ידו, בחתכים קטנים בלבד. כך עולה מתמונה ת/1, ומתעודה רפואית נ/1.

גרסת הנאשם

בהודעתו מיום 13.9.19 (ת/2), הודה הנאשם כי נתן בוקסים למתלוננת לאחר מריבה בעניין המחבת במטבח: "ואז התעצבנתי ונתתי לה כמה בוקסים לא ספרתי כמה בפנים שלה", ואישר כי החתכים בידו מקורם במכות שנתן. עם זאת, הכחיש כי היכה גם בבעיטות.

בהודעתו מיום 17.9.19 (ת/3), שוב הכחיש כי בעט במתלוננת, או איים עליה.

את מרבית עדותו, הקדיש הנאשם לתיאור מריבתו עם המתלוננת במטבח, בעניין שטיפת המבחב, וזאת למרות הערת בית המשפט שביקש ממנו להתמקד באירוע האלימות הנטענת (עמ' 28 ש' 10-26). בתוך כך, תיאר כי היה לו לחץ דם מאד גבוה, וביקש מהמתלוננת להפסיק את המריבה אך היא ענתה לו בגסות, והוא ביקש ממנה "לסתום את הפה". לכך היא השיבה שלא יעז לסתום לה את הפה, ונתנה לו מכה בחלק העליון של הזרוע, אותה הדגים כמכה עם אגרוף קמוץ, בתנועה איטית לכיוון מעלה הזרוע (עמ' 29 ש' 1). לדבריו, מרגע שקיבל את המכה, אינו זוכר מאומה, "הכל מסביב, הכל ערפל בעיניים" (עמ' 29 ש' 2), וחזר להכרה רק כאשר המתלוננת צעקה לנ' שתזמין משטרה. הנאשם העיד כך:

ת. ... אני הבנתי שאני עשיתי משהו נורא הרגשתי כאב בגלל העבודה שלי בגלל מה שקרה, ועוד היא מרביצה לי לא פעם ראשונה, היא יודעת שיש לי לחץ דם גבוה אבל בכל זאת היא עושה מריבות. היא יודעת שיש לי בעיות עם עמוד השדרה וממשיכה להרביץ לי. אני פשוט נתתי לה סטירות. זה פשוט היה פורקן של הנפש. אחר כך כשאני חזרתי לעצמי נתתי אוכל לחתולים וחיכיתי למשטרה.

ש. מה קרה אחרי שיצאת מהמשטרה. אחרי שסימת חקירה במשטרה ויצאת.

ת. חבר לקח אותי בערב לפתח תקווה, ואני יצאתי מהם ואז היו לי כאבי גב כל כך עזים שבמשך חודש וחצי לא הייתי מסוגל ללכת.

הנאשם נשאל אודות הבעיטות והשיב כי אינו חושב שהיה יכול לבעוט במתלוננת היות שלאחר שנתנה לו מכה בכתף, הוא חש כאב נורא בגב וברגליים, לכן לא היה יכול להכותה ברגליים.

בעניין האיומים, אמר: "זה חצי אמת. עכשיו בדיוק, אני אמרתי שאחרי שאני אצא מהכלא אני אעשה כך שהיא לא תראה כל מה שאני קניתי בבית. ואם למחוק חלק אחרון של המשפט ולהוסיף לשם אני אהרוג אותך זה נשמע לא משכנע. אני מצטער מאד על מה שקרה אבל אני לא מרגיש נאשם" (עמ' 30 ש' 6).

בחקירה הנגדית טען הנאשם כי אינו זוכר אם נתן למתלוננת אגרופים (עמ' 30 ש' 27), כיוון שהכל היה בערפל (שם ש' 28), וחזר על כך מספר פעמים. בנוסף, טען כי המכה שנתנה לו המתלוננת היתה כמו של מתאגרף (עמ' 31 ש' 1), אך לאחר מכן אמר: "איך אשה יכולה להרביץ? באיזה כח אשה יכולה להרביץ?" (עמ' 31 ש' 24), וטען כי המכה לא הכאיבה לו אך גרמה לו זעזוע בגב.

בעניין החתכים שנמצאו על פרקי אצבעות ידו, העיד כי נגרמו כשחתך גזר, אך כשעומת עם העובדה שבחקירתו טען כי נגרמו ממכות האגרופים שנתן למתלוננת, אמר: "יכול להיות" (עמ' 32 ש' 3). עם זאת, הכחיש שוב כי בעט במתלוננת ומשך בשערותיה, וטען כי מקור חבלותיה אולי בתאונה שעברה בעבודה (עמ' 32 ש' 19). עם זאת, כשהוצגו בפניו תמונות של החבלות אמר: "כנראה שזה ממני אחרי שנתתי לה סטירה... אני חושב שזה אחרי שהיא נפלה... אני זוכר שהסתובבתי, ויכול להיות, יכול להיות" (עמ' 33 ש' 7-20). בסיום עדותו, אמר כי אינו זוכר, אך הוא לא בעט במתלוננת ולא הטיח ראשה בדלת, כיוון ש"זה השליך (לי) על הרגליים אז איך הייתי יכול לבעוט בה" (עמ' 34 ש' 3). בנוסף, טען כי עדות נ' בלתי אמינה היות שתיאמה גרסתה עם המתלוננת.

מסקנות

בעוד שעדויות המתלוננת ונ' מתארות את האירוע החמור באופן קוהרנטי ומשכנע, הרי גרסת הנאשם תמוהה ומעלה קושי רב.

ראשית, לא הובהר מה מהותו של אותו "ערפל" שתקף אותו לפתע, ושיבש את זכרונו, בייחוד לאחר שהודה כי היכה את המתלוננת באגרופים בפניה. בעניין זה לא הובאה כל ראיה, ולא הובאו תימוכין לעניין מצבו הרפואי הנטען, אף כי לכאורה לא היה צריך להיות קושי בהשגת הראיות. יודגש, גם אילו הוכיח הנאשם כי סבל מבעיות לחץ דם, לא היה בכך כדי להסביר את הערפול שחש לטענתו, עד כדי אבדן הזיכרון.

שנית, אם נקבל את דבריו כפי שהם, הרי הנאשם למעשה אינו זוכר את שאירע בשלב שלאחר נפילת המתלוננת ארצה, כתוצאה ישירה של מעשיו, ואין בפיו גרסה סדורה שיש בה כדי לעורר ספק בראיות התביעה. בעצם, הנאשם אינו יכול להכחיש את גרסת המתלוננת ונ', כיוון שאינו זוכר מה אירע.

שלישית, הנאשם נאחז בטיעון לפיו לא היה יכול לבעוט במתלוננת, כיוון שנגרם לו כאב כה עז בגב, שמנע ממנו כל יכולת שכזו. גרסה תמוהה זו לא הוכחה כלל, ולא הוכח כי הנאשם סבל מכאבים בעוצמות הנטענות. למול טענות אלה שהועלו בעלמא, העידו המתלוננת ונ' באופן ברור וחד משמעי אודות מעשיו, ואלה ניבטים אלינו מתוך חבלותיה הרבות של המתלוננת בכל חלקי גופה.

רביעית, טענת הנאשם לפיה החבלות נגרמו למתלוננת בעת שאירעה תאונת העבודה שלה, אינן יכולות להתקבל. היות שממועד התאונה ועד לאירוע חלפו כ-5 ימים, ניתן היה לצפות שהחבלות יכחילו ויתבלטו לעין במועד שהיה מוקדם לאירוע דנן, והרי הוכח כי החבלות הופיעו באופן בולט רק למחרת האירוע, כך שברור שאין מקורן בתאונת העבודה. בנוסף, מיקומי החבלות המרובים תואמים את עדויות התביעה אודות בעיטות רבות בגופה של המתלוננת, ואינם תואמים נפילה שבה נגרם שבר בזרוע.

חמישית, על חמת זעמו של הנאשם ניתן ללמוד לא רק מעדויות המתלוננת ונ' אלא מעדותו שלו, כשבחר לתאר את תחושותיו בעת תקיפת המתלוננת כמציאת "פורקן של הנפש" (עמ' 29 ש' 7), מה שתומך במסקנה כי פעל בהתקף זעם בלתי נשלט. בנוסף, עולה מתיאוריו כי רק לאחר שסיים להכותה, חזר לעצמו, כלשונו (שם). משכך, עדיפה גרסת עדות התביעה אודות הבעיטות והטחת ראש המתלוננת בדלת. יש להזכיר כי הנאשם מאשר שבעת תקיפתו את המתלוננת, אמר לה כי לכשיצא מן הכלא יעלים חפצים שרכש עבורה (עמ' 30 ש' 6), ובכך יש כדי ללמד כי ידע היטב שחומרת מעשיו תוביל לשליחתו לכלא.

שישית, בעניין עבירת האיומים, סתר הנאשם את עצמו. בעוד שבחקירתו במשטרה הכחיש כל איום מכל וכל, הרי בעדותו אישר כי אמר למתלוננת כי כשיצא מן הכלא הוא יעשה כך שלא תראה את כל מה שקנה עבורה. אמנם הנאשם לא אישר כי איים שיהרוג את המתלוננת כפי שטענה היא, אך גם בגרסתו כשלעצמה יש משום איום. בהקשר זה, אבהיר למען הסר ספק, כי היות שהנאשם חי עם המתלוננת במשק בית משותף במשך תקופה משמעותית, הרי איום בפגיעה

ברכוש המשותף, מהווה עבירה לכל דבר ועניין. בנוסף, אציין כי אני ערה לפער בין נוסח האיום אודותיו העידו המתלוננת ונ', ובין הנוסח שאימץ הנאשם בעדותו. אין בידי להכריע מי מבין שני הנוסחים הוא זה בו השתמש הנאשם בעת האירוע, אך אינני מוצאת צורך להכריע בכך, שעה שכאמור, התגבשה העבירה בכל מקרה.

לאור כל האמור, אני מוצאת כי התביעה הוכיחה את האישום מעבר לכל ספק סביר.

אשר על כן, אני מרשיעה את הנאשם בתקיפת בת הזוג עם גרימת חבלה, וכן איומים.

ניתנה היום, י"א תמוז תשפ"א, 21 יוני 2021, במעמד הצדדים